

givelser om egne forhold eller ugunstige om andres forhold. De sidstnævnte tilfælde vil formentlig være af størst praktisk betydning. Hvis særlig fordelagtige indkøbsmuligheder unddrages den erhvervsdrivende, fordi en konkurrent over for vedkommende leverandør har givet urigtige oplysninger om den erhvervsdrivende, kan bestemmelsen finde anvendelse. Samme situation kan foreligge i forholdet til banker og andre långivere eller i tilfælde, hvor to erhvervsdrivende hver for sig ønsker til deres virksomhed at knytte en bestemt person, der f. eks. som særlig sagkyndig er værdifuld for virksomhederne.

Til stk. 2.

Efter denne bestemmelse gælder reglen i stk. 1 også angivelser, der på grund af deres form, eller fordi de angår uvedkommende forhold, er utilbørlige over for andre erhvervsdrivende.

Angivelserne skal i overensstemmelse med reglen i forslaget § 2, stk. 1, være egnet til at påvirke efterspørgselen efter varer eller arbejds- og tjenesteydelser eller på anden måde egnet til at fremme eller skade nogens erhvervsvirksomhed.

I modsætning til stk. 1 er angivelsernes retsstridighed her uafhængig af, om de er sande eller usande. De vil kunne være sande og dog stridende mod bestemmelsen, eller deres bedømmelse vil helt unddrage sig en sandhedsprøvelse. Angivelser, der er utilbørlige på grund af deres form, kan forekomme, f. eks. i tilfælde af sammenligninger med andres varer. Hvis en erhvervsdrivende f. eks. udstiller en konkurrents varer under særlig ugunstige forhold eller betegner varerne med nedsettende udtryk på en måde, der er egnet til at bringe disse i miskredit hos køberne og dermed til at påvirke efterspørgselen, vil forholdet være omfattet af bestemmelsen.

Angivelser, der er utilbørlige, fordi de angår uvedkommende forhold, kan dreje sig om en konkurrents religiøse tro, afstamning eller politiske indstilling. Angivelserne kan også dreje sig om konkurrentens privatliv eller andre forhold, der er den erhvervsmæssige konkurrence uvedkommende.

Det gælder i denne bestemmelse, at angivelserne kan have en sådan karakter, at de er freds- og ærekrænkende, og forholdet vil i så fald være omfattet af bestemmelserne i straffelovens kap. 27.

Til stk. 3.

Efter denne bestemmelse finder reglerne i forslaget § 2, stk. 1 og stk. 2, tilsvarende anvendelse på personer, der er ansat hos en erhvervsdrivende, samt på foreninger og sammenslutninger, der varetager erhvervsdrivendes eller forbrugeres interesser.

I forhold til gældende lov indebærer dette en udvidelse af kredsen af ansvarlige for overtrædelse af bestemmelsen om vildledende reklame m. v.

Udvalget har som motiveret i betænkningen (afsnit 55) fundet det hensigtsmæssigt, at erhvervsdrivendes personale kan gøres ansvarligt for vildledende reklame m. v. for herved at opnå en mere effektiv håndhævelse af bestemmelserne. Det må fremhæves, at ansvaret, som det også er tilfældet for den erhvervsdrivende selv, er betinget af, at de subjektive ansvarsbetingelser, forset eller uagtsomhed, er til stede. Bestemmelsen pålægger ikke personalet nogen pligt til nøjere selvstændig vurdering af de ordrer eller anvisninger, som den erhvervsdrivende giver med hensyn til arbejdets udførelse, varesalg, demonstrationer og lignende. Hvor arbejdet udføres efter andres anvisninger, vil ansvaret kun kunne gøres gældende, hvis den ansatte kendte eller burde kende de omstændigheder, som gør forholdet retsstridigt.

Et selvstændigt ansvar for personalet vil normalt kun kunne gøres gældende, hvis den ansatte på eget initiativ eventuelt i strid med givne anvisninger anvender urigtige eller vildledende angivelser. Et sådant ansvar er påkrævet i de tilfælde, hvor den ansatte uden selv at være erhvervsdrivende dog optræder med en vis selvstændighed, og hvor aflønningen er afhængig af varesalget. Dette gælder f. eks. ved salg af varer ved kolportage og ved demonstrationer på udstillinger, jfr. herved ansvaret for agenter eller andre, der erhvervsmæssigt virker for tegning af forsikringer i § 156 i lov nr. 147 af 13. maj 1959 om forsikringsvirksomhed.

De ansatte vil — hvis de subjektive betingelser herfor er til stede — kunne gøres ansvarlig i tilfælde, hvor virksomhedens indehaver unddrager sig ansvaret f. eks. ved at forlade landet. Selv om det ikke har kunnet lade sig formulere i en lovregel, forudsættes det, at de ansatte — såfremt de ikke selv har udfoldet et retsstridigt initiativ — efter påtalepraksis kun gøres ansvarlig subsidiært i forhold til lederen af virksomheden.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund har visse betænkeligheder ved et selvstændigt ansvar for personalet, men har dog kunnet acceptere bestemmelsen på baggrund af den her givne forklaring med hensyn til bestemmelsens forståelse og rækkevidde.

De organisationer, der pålægges ansvar efter udkastet, er private foreninger og sammenslutninger af erhvervsdrivende eller forbrugere; derimod falder statslige eller kommunale institutioner, der har opgaver vedrørende erhvervslivet og forbrugerproblemer, uden for bestemmelsens område.